

סניף "שמרו משפט" ניד מודה לך על: חנוך, עקלם, טרכט, הורערט, פק'ין, גיטין * ומוקלען של קפוח טוקט: לחות הביר, חז'ן גמור, וללא בנותות, ובטעום

מחאה נמרצת על מעשה ב"ד "אורחות חומת קדושת ישראל" [ב]

הנה, בדור' שבין מורה נ"י מק"י, ובין אשתו מרת חי' (לבית), שהומן ע"י ב"ד "מכון להוראה" עפ' בקשה אשתו - על תביעה נירשין. והבעל השיב להם, דהיות שרצו בו שלם, ע"כ הוא מוכן ומוזמן להתרין עמה אצל, בתנאי שלא תבוא עם הנך "טוונימ" רשייע, [זכות שיש לכל בע"ד אף ב"ממון"] - וכש'כ באישות, כי דרכם סמל למו להגדיל המדרוה בכל ריב שבין איש לאשתו, וכבר החריבו מאות בחים בישראל ואלי ילדי ישראל הללו ע"ז לטמיון גשמי ורוחני ח'ל]. וכן באופן שידרנו לו "דין גמור", [הרי הזמן אצלם לין תורה], ובודאי שמוון לציית להם אם אכן מחויב לגירוש ע"פ ההלכה], תנאים מה שנם השכל מצדיק. אלא שלאחר לחץ גDEL - ע"י שהלכה ננדו בערכאות שלא כדין, הסכים בלית ברירה לחות שט'ב אצל הרב גראנטזויין מא', שהביע את "חוות דעתו" בכתבה: דהיות שיזוגים איינו עוליה יפה, ע"כ יעשה מצוה גדרלה בשיגרונה, כדי שתחול למצווא זוגו כפי שביעת רצינה... [וכאילו שלאחר שנים שהקימו בית וילדין, היא עסקה עדרין בחיפוי שידוך...], והוא מדינש: שדרענו איינו מבוסס על דעת תורה והלכה כלל, הות שאין לו מושג בדיינים אלו. ובמובן שהבעל אין מוכן להחביב את ביתו על יסוד "חו"ד בעה"ב" שכוה.

אח"ב קיבל הבעל הוראה מב"ד "אורחות משפט" - בראשות הר' יודל גרובער, שבאים לא ישמע ממנה "מענה מקובלת" - מודיע שאנו צוית ל"פסק" של גראנטזויין, או יותר להאשה - להזכירו לקיים הפקה בכח ה"ערכאות", [כלומר, ע"י ה"געט לאא" הירוע לשמצה - מה שבכל גודלי ישראל פסלה, וכיודען]. לאור זאת, שלח להם הבעל "הוראה" בכתב - מה שקיבל מבית דיןנו, שהז' שיתן גט בגין לרצונו - על יסוד מכתבו של גראנטזויין, כי גט כזה היה פסול ע"פ ההלכה, [וכמובא ב"ביאור הרצוץ"]. אבל הר' יודל גרובער - החulos כדרכו מכ"ז, ויצא גנדו ב"מכות גליי" - תחת כתורת הב"ד שלו: שהאשה מורתה לעשות כל TZDEKAI לכופו על מתן גט - כולל אפילו בכח הערכאות... ולא עוד, אלא שגם הכריז שם בעקבותיו: שדרמו של הבעל מורה, וכל מי שיכוף אותו את דברי גראנטזויין [ליתן גט], למצוה גדרלה ייחשב לו, רמו גלי ובולט: לכופו על מתן גט אפילו בשוטין. והוא משפט פעולה בזה עם הנך בריונים והרוועים לשמצה, חברה "ארע" משכילים וריפורמים מובהקים, [וכותבים גלוות: שחוק התהות' בדרין גיטין] - המגביר כח הבעל על האשה, היא בעולה ושלא בירוש עפ'ל], מי שצד האשה כבר פנו אליוים לעוריהם, ומכתבו של גרובער - נשעה בהכנה ל"כפיית גט" על ידיהם.

אורי לנו לאן שהגענו, שמי שמייצג את עצמו ב"קנא" - ירحب בನפשו להתחבר עם עוקרי דת ואפיקורסים, ולשפתח פעולה עמהם בהריבות חומת קדושת ישראל - בהחרת אשת איש לעלמא וברכבי מזורים בישראל רחל, ולא יתרביש לכתוב דבריו בורות כזה, כאילו שחוות דעתו - של "עסקן": שהיוון איינו עוליה יפה - לא רק שהוא כבר "מוחיב גט" אם חתם אצלו שט'ב, אלא שאפ' יש בכוחה - להטיל גושפנקה דהיתריא על בצעית גט מעושה". בו בזמנן - כשחרבר ברור להיפר הגמור מזה: דאף כשרדיינים "חיבורו" לנרש ע"פ ההלכה, וגם הצבעו במקורות מפרשים, שהוא "חיב לגורש ע"פ דין" לכ"ע - בלי שום חולק כלל, [זאת אומרת: אף כשחול' וחרמבל'ם והשו'ע וכל הפסוקים "חביבים" אותו לנרש], עכ"ז אם איינו רוצה - או אסור לכופו, וכדרקימ"ל בש"ע (הא"ע ס' קיד', סכל' זרמ"ה) עי"ש.

ומוביל להריא בפוסקים, דאף חתימת הבעל בשט'ב שיציה להם - איינו מתריך לכופו - אם התחרط אה"ב, דוראי לא יונדל חוווב היזות להם - מלחו"ל ולכל הפסוקים וככ"ל. ושאני ד"מ, כיוון דל"ב שם "דצון" - ע"כ אפשר לכופו בע"ד לשלים אפילו שבדין [אם חתם שט'ב על "פישר"], משא"כ בגרושין - דרישות הגט החלו ב"דצון הבעל" דוקא - ובלי' הגט פסול ובטל מה"ת, ומשו'ה אמור "לטוף" לנרש - אף כשב"חיב" לנרש מן הדין" וככ"ל. וחלה זהותה הוא, דאף בעל שהכנים עצמו בחילה מ"רצוני" לחוק איזה לחץ על מתן גט, דמ"ט אין זה מתריך עדין לכופו על סמך זה, וכדרקימ"ל בש"ע (הא"ע ס' קל"ז, ס' קיד', ס' קל"ט). דבשחיב את עצמו בשכואה - או בקנס לנרש, ברו"ע מורים - עכ"פ בשרותה אה"ב - דאסור לכופו, [וב"ביאור הרצוץ]. ביסנסנו כ"ז עם מקורות איתנים בהפסוקן] ומעטה כשב"כ וק"ז, בעל ש"איינו מחויב לנרש כלל ע"פ דין" וככ"ד, בודאי שאין בכוחה של "חוות דעת בעל הבית" בעלמא שאינה מבוססת על "דעת תורה" כלל, להקליש את פסלונסה של "גט מעושה" במאומה - ריק מושם שנאלץ להחביב עצמו בשט'ב לצוית לו.

אשר על בן, לאחר העיון והדיון בדבר בבודר ראש - הרינו לנגולות בזה דעתינו דעת תורה בדלהלן:

א. היה שאמ הבעל יון גט לאשתו - תחת אחד מלחיצים הללו: [א], התחייבות שע"י חתימת שט'ב. [ב], קנס ממון. [ג], כח ה"ערכאות", או יהיטה "גט מעושה" - הפסול ובטל. מAMILא אסור לבעל - שאינו רוצה בגרושין - ליתן גט בעורו תחת אחד מן הלחיצים הללו, כדי שלא להכשיל את אשתו ובעה השני באיסור החמור ד"אשת איש", ושלא לזרום להרבות "טמורות" בישראל.

ב. אין מוגנים ומוחים בכלל תוקף ועו"ז - בנסיבות תעთעים של ב"ד "אורחות משפט" בראשות הר' יודל גרובער - בשיתוף פעולה עם הריפורמים חברה "ארע" היודיעים לשמצה, כי פחה בזה פירצה חדש וגוראה בחומת קדושתן שי', אם יתחייב ח'ו לכופו את הבעל למתן גט ע"ז TZDEKAI הללו, וצריבין להרעיש עולם ומלאה גנד רקס אלו, טרם שימושו בכיה לדורות על כל ישראל, ח'ז. ג. אין פונים בזה לכל מי שכובחו להשפי על הר' יודל גרובער שיחדול מלודוף אנסים בשרים - המובנים לצוית ולקיים רותה'ק, ושלא יתרחbir עם הרשעים "חברת ארע" - להכשיל ריבים ב"גיטין פסולים", בודאי שיעשה בזה מצוה גדרלה - והוא חלקו מטובי הריבים וממן המעדירם את הדת על תלה. ולמהויר ולנורא שלטיפ. ת. גט נדהר - ושולם על ישראל.

ועל זה באתי על החותם - בשם שר חברי הב"ד - רנסנס "שמרו משפט", יומ' ד' לס' "לטמען יטמען ולטמען יטמען ולטמען יטמען ויראו את ה"א", וטמורי לעשות את כל דברי התורה הוות' (גיטין), ערירים יום לחודש אלול ה'תש"ט לפ"ג.

ביאורים ומקורות - לביסוס ההנחות שבמכתבינו - [לקוח מספרינו "גירושין בהלכתן"]:

[סימן א]. ששה פסלנות שבגט הניתן תחת לחץ חתימת שט"ב לצוית לדינאים\עסקנים:
א). תחילתו ברצון וסופה באונם: הנה, מלבד מה - שמדובר בפסקים, דאפסו לחץ כוה - מה שהבעל הכנין עצמו מתחילה לתוכה ברצונו - ג"כ פועל את הגט, מן הטעם כיון דסוף סוף -
עכשו לאחר שנמצא כבר תחת לחץ - הרי הוא נותן את הגט מהמת אונס זה. עי' ש"ע (הא"ע סי' קל"ג, סי' ק"ג), סלאן. אדם נשבע ליתן גט - צריכין להתייר לו מוקדם, וברט"א (סי' קל"ד, אט) בשם פסקו מהרא"ז (סי' קע"ג), דה"ה אם קיבל קניין לגרש - דינו כמו שבואה - וצריכין לפטור ולהתייר, [והגט שהב"ש (אט, קק"ג) תמה ע"ז, דאין הכנין חל בכיה"ג, מ"ט מלבד מה דיל' דההჩיבות בחתימת שט"ב עדיף וחיל, [ראה ל�מן (חות ו'), הרי לבבוש (אט), סתם דעתן חל, וע"ע ברדב"ז (ח"ז, סי' ב' לפיס א"ט), ומהרלב"ח (סי' כ"ג), ותו"ח (מאימת"ק מ"ה, סי' ע"ט), ומהרי"ט (מ"ב, חות"מ סי' י"ג), ושבוי"ז (מ"ב, סי' ק"ל), ונוב"ז (תנייל, חמ"מ מ"ז), מהרש"ס (מ"ב, פק"ז)]. ועי' פט"ש (ס"י קל"ג, פק"ז). שכח בשם משכני" (ס"י נ"ח), לפסול הגט - בנידון כוה ממש. ואף לפמי מה דפסק הרמ"א (אט), דברודעב - כאשר אף כשלא החיריו לו, הרי כתבו הרא"ס (ס"י י"ד), ומהרש"ס (הא"ע סי' ק"ג, ד"ס ומט), דה"ז להקל בו - באיסור אשת איש ופסול ממורות.

ב). בשמתחרט אחר ב': וכל הגיל (חות ה') הוא רק לעוני כשרות הגט - כשהלא החיריו לו השבועה, אבל גם הוא מצדיו לא הביע שמתחרט משבעתו - ולא בקש התרה, אבל בשגילה דעתו בפירוש שמתחרט - ולא רצeo להתייר לו, הרי כתבו הראנ"ח (ס"י ק"ג), ותו"ח (מאימת"ק, חי' קו"ו מודעם ו��וק), ויש"ש (גיטין פ"ט, סי' כ"ח), ואור שם (גיטין פ"ז, סי' ג"ז), דאו הו"ל אונס גמור. ונמצינו, אדם רוצה לעבור על שבואהו, [וכש"ב אם רוצה לעבור על קבלת קניין או חתימת שט"ב], או אסור לכופו על מתן הגט - אפסו ריך בהרחקה דר"ת, וכמו שפסק מהריב"ל (ח"ב, סי' י"ח), ואם בפאוותו - הגט פסול, וכן פסקו הב"מ (ס"י קל"ג, אט). ונודע בשערם (ח"ב, סי' ג', חות ג'), ולבוכ"ט (הא"ע תנייל, סי' ע'). עי' ש. וב"ז מופקע גם מלשונו של האנרכ"ט (הא"ע פ"ד, סי' ק"ז, ד"ס ה"ג) - שכח בזה"ל: "אף שידע זה מתלה - ונתרצה לזה, הרי נמצא בשחור בו - ומגרשה, שהוא נותן הגט מצד עונש הגוף דחוק המדינה - שאפשר נחשב אונס, אף דמתחלת הבטחה ליתן - (פי' בשביב] רצונו בינויו של המדינה" וכו', עכ"ל.

ג). לחץ ד"סירוב" או "בזיז פומבי": וכש"ב בוג�ו - כשהבעל ממון מלקיים את "פסק דין" - שיתן גט, פשות דכל "בזיז פומבי" מה שעושים על בעל - בכדי להטיל עליו לחץ - שיקים ציווים ליתן גט, בין אם והוא באופן - דפרנסו "כתוב סירוב" עליו, או אם והוא באופן - פרנסו "מודעות" בעיתונים - או בבתי מדရות ובשוק, בודאי דכ"א מאופנים אלו - פוסלים את הגט הניתן תחת לחיצים אלו. דהרי אף במקרים שהבעל "חייב לנרש" מן הדין, כבר הביא הפת"ש (ס"י קל"ג, פק"ט) בשם גבו"א (הא"ע, סי' ע"ז) בשם מהריב"ל (ח"ב, סי' י"ט. ומ"ב, סי' ק"ג), דהארDNA דההרכחות חשובים כנידוי - אין לעשות שום הרחקה - ואף לא "הרחקה דר"ת", ובא奔"ז (הא"ע סי' נ"כ, חות ח') כ"ב בשם הכהנה"ג (אט, נג"ב חות ל"ג) אף בבעל ש"חייב" לנרש מן הדין מהמת "איסור". ועי' גمرا (סוטה ח', ס' סנקדרין מ"ה, ה') - לדלחן דעתה: נוח לו לאדם "צערא דגנו"ו יותר מ"בזיזו", ועכ"פ לא גרע "בזיז" - מ"בפייה ויתנו עמו, עי' ש. [וב"כ מהרש"ס (י"ז, סי' קל"ב, ומ"מ סי' ז"ט). בニימין ואב (ס"י ע"ט), לבוש (ס"י קל"ג, סי' ג"י), והגנ"ר"א (ס"י קל"ד, קק"ג), צ"צ (הא"ע, סי' קל"ג, חות י"ג), התועפות ראמ" (ס"י קל"ב, חות י"ג), וו"א (פ"ה, ה"ע סי' קל"ה, חות ה'), עי' ש]. וההי"ט שלא נשמע כהווים "הרחקה דר"ת" - אף על בעל ש"חייב לנרש" מדינה - [רקע ממורים קלים ווקים]. וא"כ כש"ב וק"ז - שאסור לעשות כן, על בעל הפטור כליל מלגרש מדינה - וכמו ברובא דרובה ממקרים דהוים.

ד). קנס ממון: ובפרט כשמטילין על בעל בכח "הערכות" - הלחץ ד"קנס ממון", [רבך האפשר - אף במקומות דיליכא געט-לאו"], ובגון שמחייבים אותו לשלם הספקת הילדים - יותר מחיויבו ע"פ תורה"ק, בודאי שזה פועל כמעט את הגט: עי' בית הבהירה (גיטין פ"ט, ג') - שכח בזה"ל: ועיישי זה - לא סוף דבר שחכטו והכוו על כך, אלא כל אונס במשמעותו - אפסו אונס ממון, כגון... שהטילו עליו קנס - עי' גיטים, ואפסו קבלת עצמו - כל שנתחרט - וכופין אותו לקיים מצד הקנס, אונס גמור הוא, עכ"ל. וכ"כ הרשב"א (מ"ב, סי' מ'). וכן פסק להדריא באנרכ"ט (הא"ע פ"ד, סי' ק"ז), עי' ש. יותר מזה פסק ביש"ש (גיטין פ"ט, סי' כ"ח). דאף כאשר קבל עליו את הקנס מעצמו, מ"מ אם מוחה אח"ב - הוא אונס גמור, [וכנ"ל (חות ג'), וע"ע אבנ"ז (הא"ע סי' ח', מלות ע"ט. ומ"מ סי' קל"ט)].

ה). קבלה בנסיבות: וnochן להזכיר עד כאן, הוא אף כשהבעל מבין הימך - שע"י חתימת שט"ב: הוא מתחייב ליתן נט - ע"פ ציווים של אנשים אלו - אף בשמדינה אינו חייב בזה כלל. ומעטה, בש"ב וכ"ז - לפי המצב הידוע, שאין עליה על דעתו של הבעל - שבוה הוא מתחייב: לנרש אשתו - אף כשהיאנו חייב לעשות כן מדינה, דין שום הגינוי בדבר - שיוא מוכן להפקיד את כל עתידו, ביד אנשים - שמעולם לא חיבו את האשעה לשולם, וממילא הוא "קבלה בנסיבות" - מה שיא לה שום תוקף כלל. דהנה, דברים ברורים כתוב בש"ת רשב"ש (קי' פ"ט) בזה"ל, רע שכל קבלה בנסיבות אינה כלום - אפילו בקנין, שהקנין בנסיבות אין לו כלום... ואין צורך להביא ראייה על זה מרבבי המפרשים ז"ל - לפי שככל בכך הוא ברור וכו', עכ"ל. ודומה זהה כתבו הפוסקים, דאם אחד מן הצדדים הסכים לפשרה, משום שסביר שהוא שבועה, או שאין לו עדים או ראייה, ואח"כ נתברר שפטור משבועה - או שאכן יש לו עדים או ראייה, או הפשרה בטילה - אף אם עשו קניין על זה, עי' פושע"ע (חו"מ סי' כ"א, ק"ג), וש"ת חרדי"פ (ירוטס, סי' ק"ז, וכלה"ז, וקמ"ה. וכגנורי, סי' מ"ז, ק"ט, וקמ"ד), ובנימין ואב (סי' ט"ז), ותורת חיים (מ"ה, סי' ע"ה, ד"ס קמנס. וכי ע"ה, ד"ס קמנס ממה. וכן קמי מודען ומוות, ד"ס ומ"מ, וד"ס ומלחר. ועס מ"ג, סי' ג', מן ד"ס ומלער), ומהר"י באבן (סי' ק"ט), שכחוב בן בהסכמה גאנז הדרור]. ובמפורש יותר מזה - כתוב בדברי חיים (חו"מ סי' ג', סי' י"ב, וכו'). דהיינו בשהיאן הדבר מפורש - דרך ע"פ טיעות הסכים לפחות - רק שכן מוכחה, ואח"כ נתברר טיעתו - הפשרה בטילה. ובעין זה כתוב גם בהרי בשמותים (מאתוזג, סי' מ"ג). דאם יש אומדן דמוכחה - שלא הסכים על הפשרה - רק באופן מיוחד, אפילו קבלת קניין ל"מ. וייתר מזה כתוב מהירוש"ם (ח"ג, סי' פ"ז) בשם מהר"ם אלשיך (פוקי י"ג). דאם טעה המקובל על עצמו ריבנים - בדבר העשי לטיעות, ואני סתמי - דהיינו אפיק אדעתיה קודם, גם بلا אמר כלום - חייב קבלה בנסיבות. ולפי"ז נמצינו, דאם יוכrho הבעל ליתן נט על סמך קבלתו לצית להם, או יהיה הגט פסול גם מטעם "גט מוטעה" בנוסף להפסול "גט מעונה" וככ"ל.

ו). חתימה מוטעת: והגמ' קיימ' בעלמא שחתימה מהוייב את החותם - אף כשלא הבין מה שכותב בשטר, [ע' שו"ע (חו"מ ס' מא, ס' ג' וס' פ"ה פ"ג)], מ"מ הדבר פשוט וברור, דכל זה הוא רק - כשהשטר אינו בוגדר "מויף מתוכו", והדבר מסתבר שהחותם - אף אם לא קרא את השטר, עכ"פ הניח את עצמו בזודין - ביר מהחותמיו, ונתן בוזה סמכות לכל מה שכותוב שם - וכमבוואר בפסקים (פס) בטעם הדבר. משא"כ בבעל דין - הכאים לדzon במקומות - שאמורה להיות "בית דין", ולפני נשים - האמורים להיות "דיניהם" בישראל, בודאי שהוא בוגדר "אנן טהדי" - שיאת אומرتם בכיוור: שבdurationם לקבל פסק דין" - המבוסס על פי "גדרי הטלבה". דהלא אילו היו מרצוים - בפסק המבוסס על "שכל האנושי", והוא הולכים - אצל "שלשה רועי בקר", [ע' ב' (חו"מ, ס' כ"ג, ל' ח')], או ל"אנשי מטבח" - המדינים עפ' שכלהם ב"דעת בעה"ב", וכיון שבאו להתדרין לפני - אנשים המייצגים עצם כ"תלמידי חכמים" - ומධינים במקומות שקוראים אותה "בית דין" בישראל, אנן סהדי - שלא הסכימו כלל לקבל עליהם פסק המונגד להלכה הכרורה, ו"פ. ובמפורש פסק כן - במצוול ממש (פי ט), ובשות'ת בן אברהם (חו"מ פ"ט, ס' ז): דהכל לפי ראות עיני הדיין - הדרן על השאלה של "חתימה בטעות"!, שאם חתום - בדבר הרגיל לטעות בו - או אין החתימה מהוייב, ושכן כתוב גם בתורת חמד (פי פ"ט, ו'). ו מהר"ש ח' (פי מ'), ובפירוש כתוב בדבר משה (מ"ג, ס' ק"ט) ו"ל, בדבר הרגיל לטעות בו - נאמן לומר שטענה, אף כשהוא להכחיש - מה שכותב בשטר וחותם בה, כיון שהוא טעות - בדבר המצווי לטעות בה, עכ"ל. ומשל - למה נ"ד דומה: לאדם הבא לפני חג הפסק אל רב קהלו - שיתן לו "שטר מכירת חמץ" - לחותם עלייה, או בערב ר"ה של שנת השמיטה - שיתן לו "שטר פרובול" - לחותם עליה, והרב הכנים בתוך נוסח השטר מכירת חמץ" - או "שטר פרובול": שהחותם מוכר לו את כל ביתו - بعد כמה פרוטות. היועלה על הרעת לומר, דכיוון שהחותם מבליLKורתה - מミלא סמרק על המחותם - להחביר בכל מה שכותוב שם, ודאי דלא. דאנן סהדי שמי שՍוטק לחותם על "שטר מכירת חמץ" - או "שטר פרובול", איינו עולה על דעתו לבדוק - אם לא רמיוח עם "שטר מכירת בית" - ובפרט כשהחותמו על השטר - הוא "רב" בישראל. וב"ה גם ב"נ"ד, אנן סהדי שהבא לדון אצל "בית דין" בישראל - איינו עולה על דעתו לחשוד את הדיינים, שהכניסו בין השורות - דברים מההפקים את כל הדיין, מדין תורני והלכתי - ל"דוין חילוני" הבניין על "דעת בעל הבית" - ושאינה קשורה לדמו"י כלל.

[СПИМОН ב]. הבעל הוא "מוחוק" בלבד חוויה גט, ובמיעוט שא"א לחוויבו ע"ז מריניאו:

הנה טעם הדבר - מדוע שייענו כ"פ - בדרך כלל, שככל בעל יפקיע את התחייבתו בשט"ב - מכל הקשור לנחתת גט - ואף לא בחרות "יוועץ" בעלמא, והוא משומן - דכיון הדבעל יש לו להלכה דין "מוחזק" - בכל הקשור לחיבור על מתן גט, דמלבד מה שיש לו דין "מוחזק" - כמו כל שאר "נתבע" רעלמא - וכמכוואר בפסקים, ואכמ"ל. הרי יש לכל "בעל" דין "מוחזק" - גם מן הטעם הפשמי: דהרי רוצחים להוציא מתחת ידו - "אשה" שהוא "שלו", דהרי ע"פ דין תורה"ק - יש לכל אדם "קניין" גמור באשתו, וכבדנן במשנה (קידושן ז, ה) האשה נקנית לבעה בכיסוף וכו' - וגמרין לה (פס) "קיהה קיהה" משדי עפרון, ושם (ו, ה), הרי את "קנוהה ליל" - הרי את "שליל" - הרי את "ברשותי", מדורשת, והבי קימ"ל להלכה ברמב"ם (הלכות פ"ג, ס"ז), ובתוספו"ע (ח"ע ס"ג, ס"ז). ובגמרא (גימות ס"ז, ה), מנין לכחן שנשא אשה... - "קניין בספטו" הוא וכו', וכן פסק הרמב"ם (תרומות פ"ג, ס"ג) וז"ל, ישראלית שנשאה לכחן - חאל בתורמה "שהרי היה קניינו", עכ"ל. ודברים ברורים כתוב הרשב"א (מ"ד, ס"מ) וז"ל, דאשה "קנוהה" היא לבעל - ו"קנין בספטו" קירין לה, עכ"ל. ויזהדר מזה כתוב (כמיomatot, ס"ק ע"ד, ד"ס וו"ט) וז"ל, רכשאתה אומר "אשה כבעלה" - עשייתה לאשה כ"נכסיו" - דהא אשה "קנין בספטו" של בעל הוא, עכ"ל. ובן יוזא ברור מלשון החת"ס (מו"מ ס"ק ע"ז) וז"ל, משפטים הוא... - "להוציא ממון מיד

המוחוק בו... ובכלל זה: "להוציא אשה מיד בעלה - המוחוק בקנין כספו", עכ"ל. הרי לנו, שככל אשה נחשבה כ"רכושו" הנמור של הבעל, וזה פ'. ובן מבואר עוד - בוגמרא (כמפורט נ"ג, ג' נישן פ"ק, ה'), רע"ב (ונמה פ"ג, מ"ב-כ' מ"ג), ריש"י (פנדרין נ"ס, ג' ד"ס חולמת), תומ' (כמפורט נ"ט, ה', ד"ס ומלילו. נישן פ"ק, ה', ד"ס מון. קידושן י', ג' ד"ס ומ"ס, חינוך מ"ס ל"ס), רשב"א (מ"ה, ס"י לול ר"ד, ומ"ס, ס"י קמ"ז). רא"ש (כלל לד', ס"י ה'). יבין ובעו (מ"ה, ס"י ל"ס, ק"ה, וק"ז), מהריב"ל (מ"ג, ס"י י"ג), דרבנן גוועם (ח"י, ס"י ל'), גוינט ורדיטים (ה"ע, כלל ג', ס"י י"ג), בית יהודה (ה"ע, ס"י ה'). שאלת יעבע (ק"ב, ס"י ג'), ח"ל, ס"י רפ"ט, ופ"ט. ומ"ג, ס"י קל' ומ"ג, ס"י מ"ג). משיב דבר (מ"ג, ס"י י"ג, ומ"ג, ס"י ל"ס), מהרשר"ס (מ"ס, ס"י ס'), עריה"ש (ה"ע, ס"י צ'). מנהח"י (מ"ה, ס"י פ"ז, מות כ'). [ואף לפי מש"כ התומ' (כ"ק מ"ז, ה', ד"ס וכן) דגונף האשה - לאו ממון בעלים הוא, ק"ט, מנהח"י (מ"ה, ס"י פ"ז, מות כ'). נחנכה המש"כ התומ' (כ"ק מ"ז, ה', ד"ס וכן) דגונף האשה - לאו ממון בעלים הוא, וכע"ז כתבו שם הנמור, ושתטט"ק - בשם הרא"ה, וכע"ז כתוב גם הר"ן (נישן ג', ה') בשם הרותם' [נישן פ"יינו], ובכ"ב הרמב"ן (פס ט', ה', ד"ס קל', ומ"ר, ס"י מ"ג), והריטב"א (פס), שאין אשה זו ממונו של בעל וכו', כבר ביארנו כוונת דבריהם - שאינו סותר להנ"ל ואcum"ל, אלו איך שישיה - זה מיהא ברור, דאך אם נימא דאין גופה כ"רכושו" ממש, מ"מ בודאי שיש עכ"פ איזה "שבור" - שנשחטה בעלה לו ע"י הקידושין - והוא מה שאנו רוצין להוציא ממנו ע"י הגירושין, וממילא פשוט דלענין זה - מיחשב כהפקעה והוצאה מן ה"מוחוק", הרי מבואר בפסקים דוכות "קים לי" - שייך כלפי כל "שינוי מצב" הפטורים אותו מלנרטש. ובן פסק להדייא מרן החת"ס (ה"ע ח'ל, ס"י קט"ז) - כלפי "כפיית גירושין" על בעל: שם עשו כן - במקומות שיש מחלוקת הפטרים - אם יכולם לכוו ע"ז, "הו"א אשת איש דאוריתא - בודאי ולא מספק", וטעמא אני אומר... [ד]יאמר נא המנרגש - "מן לימת לנ שמצוות לשמעו דבריו הרא"ש - דלמא מצוח לשמע דברי המרדכי", עכ"ל. וכוונתו, דכיוון דהבעל יכול לטעון "קים לי" כהמודרבי - הפוטר אותו מחוב גירושין, אם כפו אותו לנרטש - שוכן חילוי דעתם וכל הון - לא ישוו בה, ע' וכברון יהודה (ס"י פ"ז), והו"ג (ס"י קל'ג, פ"ז) [חובא בטח"ש (פס, ס"י קמ"ז), אבן"ז (ה"ע קמ"ז, מות ג') ע"ש]. א"ב בודאי לכל גירושין - נחנכה על פי תורה כלפי הבעל - ה"מוחוק" באשותו, כ"הוציאת" רכושו - וב"הפטר" גודול ייחסב לו, וופ"ב.

ומעתה, מכיוון שיש לכל בעל - דין "מוחוק" באשותו, א"כ בכל דין - שיש בו מחלוקת הפטרים: אם - הבעל מחוב לנרטש את אשתו - או לא, הרי בתורו "מוחוק" - יש לו כוח טענת "קיים לי" אפילו כedula "מיועט הפטרים" - הפטרים אותו מלנרטש. ובן פסק להדייא מרן החת"ס (ה"ע ח'ל, ס"י קט"ז) - כלפי "כפיית גירושין" על בעל: שם עשו כן - במקומות שיש מחלוקת הפטרים - אם יכולם לכוו ע"ז, "הו"א אשת איש דאוריתא - בודאי ולא מספק", וטעמא אני אומר... [ד]יאמר נא המנרגש - "מן לימת לנ שמצוות לשמעו דבריו הרא"ש - דלמא מצוח לשמע דברי המרדכי", עכ"ל. וכוונתו, דכיוון דהבעל יכול לטעון "קים לי" כהמודרבי - הפוטר אותו מחוב גירושין, אם כפו אותו לנרטש - שוכן חילוי דעתם מה"ת, וכן פירש דבריו - בדבר יהושע (ס"י פ"ז). וממילא פשוט מהי"ט, דה"ה דא"א לפסק "חו"ל" גט מעושה" הפסול מה"ת, וכן פירש דבריו - בדבר יהושע (ס"י פ"ז). וחו"ל גט מעושה" הפסול מה"ת, וכך דה"ה דא"א לפסק בעבורו - אף אם איזה גופה לא קטיעין כן, זאת אומרת - שאסורים לחיבתו במתן גט בכה"ג - אף בשלא מען כן, וכודיעצא להדייא - מדברי החת"ס הנ"ל. [זרהרי דאף במנונה הקל - פסקו כן הנטה"מ (ס"י כ"א, ד"י קל', ס"כ) ועד, וכן, ובש"ב כלפי החו"י (ס"י קמ"ז) ועוד: דאם לא העניקו להמוחוק זכות "קיים לי" - ה"ו"ל" טעות בדבר משנה" - והדיין חור, וכש"ב כלפי התרת "אשת איש" החמור]. והו"ט שראוי לכל בעל להזהר, שיפיקע כליל - את תוקף חתימתו מ"חו"ב גירושין" - ואף לא בתורת "יעוץ" גרידא, דכיוון דעת' כל הנ"ל - כמעט שא"א לחיב לדינה - שם בעל על מתן גט, וממילא לא יצא לו מחתימתו ע"ז - רק קלקל גדול מאד, דאך אם רק יכתבו בהפס"ד: שהם "מייצים" אותו ליתן גט - והוא תולך לאשר שיבשילנה לינשא בעודה "אשת איש" גמורה - ובניהם מן השני יהיו "ממורים" גמורים לבן דבר - עד סוף כל הדורות, זאת "בערבאות", הרי זה היה רדי להשופט - להשים עליו "קנסות" [אף במקומות שאין געט-לאו] - בבדרי להכריחו ע"ז, או שתולך "להשטיין" בוה בחרצאות, והחרובא שטוה - יהיה בכל פלילי: הרא - שיקפחוו מאשתו - שלא בדין, ועוד - שיבשילנה לינשא בעודה "אשת איש" גמורה - ובניהם מן השני יהיו "ממורים" גמורים לבן דבר - עד סוף כל הדורות, ה"ז. [ובמקרה של דברי הרינויים - אכן יש להם יסוד - לחיב את הבעל בגירושין ע"פ דין, או ידגש הבעל בשט"ב: שאין לה תוקף - רק על "דין גמור" בלבד, ווקא בהענקת זכותו ל"קיים לי" - וגם רק אם יתנו לו "טהרין דנתני" בכתב - עם זכות "ערעור" על הפס"ד, וגם בתנאי - שלא יתנו שום "יעוץ" ע"ז בכתב, דאו שוב אין לו לפחות מלחחות שט"ב - גם על חוב גירושין..., רוח שולל מהם כל אפשרות - לחיבו בגירושין - כשהיאו חיב בוה מדינה], וד"ב.

ומכל הנ"ל מתבאר הדק היטב - דלא כמו שרימה באיזה ש"ת ממורי זמניינו, לומר להיפך מכ"ז - מסכמתה הכרם בעלים ומבעלי העין הראי: כאלו שחתימת שט"ב - אכן מעניק להדיינים "הו"ר כפהיה" - גם בעלי חוב גירושין מדינה [רח"ל], בעוד שמדובר - שכותב ואת לפום ריהטה, טרם שהובא בכור הבדיקה - אם זה מוצדק להלכה, ומסיק: שלא יעשה כן לטענה - ואף בבית דין אינים סומכין ע"ז. ואכן ידע מה שניבא, כי דבריו אכן הם - להיפך הנמור מדברי המNON כל הפטרים הנ"ל - ובתוכם רט"א מפורש וכן נ"ל (ס"י ה', מות ה'). [ובאמת רוח גופה, מה דברכ"פ - הרי באים הזוג לב"ד - ומקבלים קניין לציטתם להם, ועכ"ז לא עלתה על דעתם שום פסק לומר - שזה משמש כ"הו"ר כפהיה", והוא דיחוי די חזק שלעצמיה - לכל מבין]. ושארוי ליה מאריה, של"ה לו לחפו ולפרנס "הו"ר כפהיה" - בדף הנוגע להתרת "אשת איש" לעלם - ולטמייעת "טמורים" בישראל רח"ל, מה שביעון הקל היה רואה מיד - שדרבו נפרכין מדברי הפטרים, דהגט שמסיק שלא יסמכו ע"ז למשעה, מ"מ נתן מכשול לקלים וורקים דילפי מקלקלתא - להתחזוו ע"ז וכחרוזין בנ"ד, ועל כןן דא - כבר הווירו חז"ל (הנוט פ"ג, מ"ה) חכמים הוחרו בדבריכם, וד"ב ותול"ם.

וע"ז באעה"ח, יום ד' לסדר "הנפטרות לה"א" (ומ"ת מה צדינו לנשות...) וכל מה איןodus יודע מטעמו של חייו, מה מייניש מהלך על סכמאות, רצ"י מדיני חז"ל, "ותונגולות לנו ולבנינו" (לנגר כתע מקכניינו, וזה גל' נטען דין נפס, עינכו פרט... [נלהר] סמכו ערכיס גל'ג, רצ"י מדיני חז"ל, נטו"י), ב' אלול תשס"ט לפ"ק.

אגודת אחים ויסותם